

παραμερίζοντας δυὸ φείδια
 — χαμέρπεια καὶ κρυψίνοια —
 ποῦ ἀκοίμητα φυλάγουν μέσα ἴκει,
 καλόλιθο τὸ Γένος θὰ ξανοίξης τῶν Ρωμαίων
 νὰ δέεται ἀττικιστικά τὴν Ἁγία τὴν Τριάδα.

ΛΑΒΣΑΝΑΡΕΙΑ.

Κ. Δ.

ΞΕΨΥΧΙΣΜΑ.

Σιμώνει ὁ Χάρος· δὲ σὲ βλέπω καθαρά...
 Δός μου τὰ δυὸ σου χέρια,
 σκύψε νὰ ἰδῶ ξανά τὰ μάτια σου,
 τὰ δυὸ μου ἀστέρια!
 Φεύγω, καὶ ποῦ θὰ πάω, ἀλοίμονο!
 χωρὶς ἐσένα.
 Φεύγω, καὶ τί θὰ γείνεις ἄμοιρε
 χωρὶς ἐμένα!
 Τὸ πρῶτο μας ἀντάμωμα θυμᾶσαι το;
 Ἦμουν ἐγὼ δροσιά σ' ἕνα περβόλι,
 κ' ἦρθες ἐσὺ — ἡ φωτιά — καὶ μ' ἔξωσες
 μ' ἔκαψες ὅλη!
 Καὶ τὸ παρθένο σοῦδωσα κορμί·
 σὲ δέχτηκε, σὲ λάτρευσε, κι' ὡς τώρα
 μέρα δὲ πέρασε, δὲ πέρασε στιγμή
 δίχως νὰ καίγεται γιὰ Σέ, ἴδια λαμπάδα
 ζωντανή καὶ μυροφόρα!

Ἄκου τῆρδόνια πῶς γλυκολαλοῦν...
 Σφίξε με, μὲς τὴν ἀγκαλιά σου,
 δός μου νὰ πιῶ, νὰ πιῶ, νὰ πιῶ!
 τὰ ὅσα θὰ μοῦδινες φιλιὰ σου.

Σὲ ποῖο Θεό, ποιὸν Ἅγιο νὰ προσευχηθῶ;
 Δὲν πίστεψα παρὰ μονάχα στὴν Ἀγάπη!
 Γι' αὐτὸ καὶ θέλω, ὦ θέλω νὰ σμιχθῶ
 μὲ σένανε, τὴν ὥρα αὐτὴ τὴν ὑπερτάτη!
 Ὁ Χάροντας κ' ἡ Ἥδοιή, ἄς φτάσουνε, Καλέ μου, ἀντάμα!
 — ὦ! πῶς ἀπλώνεται βραχνὸ τὸ ἐρωτοστάλαχτό μας κλάμμα —
 Πάρε με μ' ὅλη τὴ ζωή, μὲ τὴν κραυγή, μὲ τὴν δομὴ σου!
 Κάμε νὰ ζήσει μου ἡ ψυχὴ, γιὰ πάντοτε μὲς τὴ ψυχὴ σου!

ΑΘΗΝΑ.

ΜΥΡΤΙΩΤΙΣΣΑ

ΜΙΚΡΑ ΕΙΔΥΛΛΙΑ.

I

ΣΤΟ ΦΙΛΟ ΜΟΥ ΣΤΕΦΑΝΟ ΠΑΡΓΑ.

Θολωμένο, ἀμίλητο· δὲν ἔπιανε
 Τὸ βυζί. Βαθειὰ ἦμουν πικραμένη.
 Μ' ἕναν κρύο φόβο σὰν ὀχιά
 Ἦταν ἡ καρδιά μου τυλιγμένη.

Κ' ἦρθε ἡ χαραυγὴ, — λαγοκοιμώμουνα, —
 Τῆ γλυκεῖα χαρὰ νὰ μεταφέρει :
 Ἐνοιωσα ν' ἀπλώνεται στὸν κόρφο μου
 Τοῦ παιδιοῦ μου τ' ἀπλερο τὸ χέρι.

II

Νά ὁ Θύρσης. Ἀπαλὰ βαστᾷ νιογέννητο ἓνα ἀρνάκι.
 — ὦ Θύρση, τὸ σαλάγισμα σταμάτησε λιγάκι.
 Μὲ θλιβερὰ βελάσματα ἡ μάννα σ' ἀκολουθάει.
 Γιὰ βάλ' το χάμου, πλάϊ τῆς τρικλιζοντας νὰ πάη.

III

Τώρα νοιώθω πλέρια τῆ ζωῆ μου,
 Τὸ στήθος, τὰ χέρια, τὸ κορμί μου.

Μὲς τὸ στήθος, ὦ μητέρα, νοιώθω
 Δυνατὴ καρδιά κι' ἀντρικιο πόθο.

Μὰ κι' ἡ Ἑλένη μὲ τῆ χρυσῆ ζώνη,
 Σὰν τὸ στάχυ γλήγορα μεστόνει.

ΠΕΙΡΑΙΑΣ.

N. ΧΑΝΤΖΑΡΑΣ

Ο ΝΟΩΝ ΝΟΗΤΩ.

Τῶν πουλουδιῶνε μὴ ζουλεύεις
 τίς χάρες, ὅσο κι' ἂν φαντάζουν
 τίς οἴζες των χωμένες ἔχουν
 ἕτῃν κόπρο κι' ἄς πολυευωδιάζουν.

Τοῦ σταλαχτίτη ἄς σε μαγεύει
 τ' ἀνεύοδο, ἀλλ' ἀγνὸ ἀνθοβόλι,
 ποὺ ζεῖ κι' ἀξαίνει ἀπὸ τὸ δάκρυ
 ποὺ ἀφίνουν τῆς σηληγᾶς οἱ θόλοι.

ΔΙΛΗΜΜΑ.

Νανάγιο ὁ ἔρμος καπετάνιος
 παληές του δόξες συλλογᾶται
 μιὰ μέρα τὸν τιμοῦσαν ὄλοι,
 τώρα κανεῖς δέν τον θυμᾶται.

Κι' αὐτοί, ποὺ ὡς χτῆς τὸν εὐλογοῦσαν,
 ἀδιάφοροι περνοῦν καὶ ξένοι !
 Σὰν πέσουν τὰ καρᾶβια του ἔξω,
 νὰ ζῆ κανεῖς ἢ νὰ πεθαίνῃ ;